

Legătură Scandaloasă

Amanda Mariel

Amanda Mariel

Legătură Scandaloasă

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=57160191

Legătură Scandaloasă:

ISBN 9788893986984

Аннотация

După câțiva ani în care este văduvă, Grace îl regăsește pe Lewis, iar vechea lor iubire se reaprinde. Dar pot ei să reînnoade legătura plină de pasiune pe care au avut-o odată? În tinerețea ei, Grace Stratton, ducesă de Abernathy, își dăruiește inima lui Lewis Duffield, un proprietar de plantații din America. Datoria familială îi desparte, căci ei i se cere să se mărite cu un alt bărbat. După câțiva ani în care este văduvă, Grace îl regăsește pe Lewis, iar vechea lor iubire se reaprinde. Dar pot ei să reînnoade legătura plină de pasiune pe care au avut-o odată?

Содержание

PROLOG	6
CAPITOLUL 1	12
Конец ознакомительного фрагмента.	23

Amanda Mariel

Legătură Scandaloasă

LEGĂTURĂ SCANDALOASĂ

DOAMNE ȘI VAGABONZI

AMANDA MARIEL

Traducere: Cristina Botîlcă

Aceasta este o ficțiune. Numele, personajele, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite în scop fictiv.

Copyright © 2018 Amanda Mariel

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă ori stocată într-un sistem de refacere ori transmisă sub orice formă sau în orice mediu electronic, mecanic, prin fotocopiere, prin înregistrare sau prin orice altă metodă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Publicată de Brook Ridge Press

PROLOG

Anglia, 1822

Lady Grace Brighton, fiică a vicontelui și a vicontesei de Forton, a intrat în sala de bal cu inima strânsă. Noaptea aceasta urma să fie cea mai grea noapte din viața sa. La șaptesprezece ani, ar fi trebuit să se bucure de timpul ei, nu să se teamă de ceea ce va urma. Cu toate acestea, destinul ei fusese deja trasat.

Cu groaza curgându-i prin vene, Grace intră pe verandă. Domnul Lewis Duffield urma să o aștepte sub ramurile copacului lor. Același în care el scrijelise inițialele lor în urmă cu două săptămâni. Scenariul i-ar fi produs fluturi în stomac acum doar câteva nopți, însă acum totul era diferit. Acolo unde trebuiau să fie fluturașii, Grace a simțit ca stomacul i se întoarce pe dos și intestinele sale se prefac în noduri.

Cu mâinile acoperite de mănuși, își ajustă poalele rochii, apoi trecu în grabă pe lângă o coloană de marmură, o luă în jos pe scări, apoi către grădina luminată de torțe. Dacă ar fi întârziat, oamenii ar fi observat. O situație pe care nu și-ar fi putut-o permite când totul era atât de riscant. Mama și tatăl ei contau pe ea. Nu putea să le trădeze încrederea, chiar dacă dorința lor îi frângea inima.

Iarba acoperită de rouă îi umezea încălțărilor de mătase pe când mergea grăbită de-a lungul grădinii ca să ajungă la teiul

bătrân. Aerul răcoros al nopții îi mângâia pielea și sute de stele străluceau deasupra ei. Dar împrejurimile pline de calm nu reușeau să îi liniștească nervii ori să îi stingă supărarea. Inima îi bătea din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia de destinația sa—pe măsură ce se apropia de Lewis.

Grace își încetini mersul și luptă să își păstreze cumpătul. Făcu ultimii pași până la Lewis, eliminând distanța dintre ei. Îi văzu chipul în lumina torței, ochii lui strălucitori și părul negru pe care îl văzu lucind când pași în afara potecii. Fluturașii familiari pe care-i simțea de fiecare dată când era lângă el reveneau acum în stomacul ei, dar nu reușeau să șteargă groaza din sufletul ei.

Un zâmbet mare îi inundă fața lui Lewis.

– Draga mea Grace, lasă-mă să te iau în brațe.

– Vai, Lewis! Uitându-și îndatoririle pentru o clipă, se aruncă la pieptul lui, în căldura îmbrățișării sale. Ce n-ar da să rămână în brațele lui, în siguranță, pentru eternitate. Neputându-și controla emoțiile, un tremur îi zgudui umerii, iar primele lacrimi i se prelinseseră pe obraji.

– Ce s-a întâmpla, draga mea? Lewis îi mângâie părul cu o emoție compătimitoare și o strânse la piept.

Cum era să-i spună că nu mai pot fi împreună? Fiecare părticică din ea își dorea să nege acest lucru. Tânjea să fugă departe cu el. Să înceapă o nouă viață cu bărbatul pe care-l iubea. Ar da aproape orice ca să rămână cu el, dar nu-și putea arunca familia în cușca leilor.

– Totul va fi bine. Lacrimile nu-și au rostul. Lewis continuă

să o mângâie. O sărută ușor pe frunte. Acum, suntem împreună. Te voi ține în siguranță.

Ea îi dăruise lui Lewis inima ei cu multe luni în urmă și nu mai avea puterea să o ia înapoi. Cu toate acestea, avea o datorie față de părinții ei, față de titlul familial și de distincție, cel puțin așa spuneau părinții ei. Personal, Grace nu dădea doi bani nici pe titlu, nici pe distincție, dar nu putea declara același lucru și pentru părinții ei. Și-ar vinde și sufletul ca să-și protejeze familia.

O cuprinse un fior, făcându-i pielea de găină. Dacă asta o va ucide, și ar putea la fel de bine s-o facă, va lua decizia dreaptă pentru familia ei. Trebuia. Ce altceva putea face? Fără ea, ei ar fi săraci. Aruncați pe străzile din Londra pentru a se pierde în haosul marelui oraș. Uitați de toată lumea, lăsați să-și poarte singuri de grijă fără niciun sprijin sau mijloc cu care să supraviețuiască în fața acestei noi realități aspre. Pur și simplu nu putea să îi osândească astfel.

Grace trase adânc aer în piept. Resemnată cu soarta ei, s-a tras înapoi, destul cât se poată privi în ochii verzi și blânzi ai lui Lewis. Privirea lui îi va bântui visele pe vecie—iubirea și tandrețea pe care le zărea în adâncurile lor vor fi cu ea pentru totdeauna. Ca o amintire indestructibilă a ceea ce a sacrificat.

– Grace, draga mea... Îți șterse lacrimile de pe obraji. Iubirea mea, orice ar fi, mi te poți confesa. Ai încredere în mine, draga mea. Te voi ajuta să treci peste asta.

Își adună fiecare gram de curaj pe care-l mai avea și fiecare fărâmbă de putere pe care o mai poseda și se îndepărtă de

îmbrățișarea lui. Nu exista nicio alegere. Trebuia să-i spune ce s-a întâmplat. Ce aștepta lumea de la ea. Trebuia să-i frângă inima.

El păși înspre ea, dar înainte să o ajungă cu brațele, ea se întoarse cu spatele. Cuvintele nu îi vor veni niciodată atâta timp cât privirea lui era pe ea. Nu putea să vadă cum inima lui se sfarmă. Grace deschise gura să vorbească, dar o închise la loc pentru că nu găsea cuvintele potrivite. Acelea care să facă totul mai ușor pentru amândoi, însă nu exista niciunul.

Pentru Dumnezeu, era imposibil!

El își înnodă brațele în jurul taliei sale, trăgând-o mai aproape, cu spatele lipit de pieptul lui, apoi îi șopti în ureche:

– Totul va fi bine. Spune-mi ce este și lasă-mă să te ajut.

– Nu mă poți ajuta. O nouă revărsare de lacrimi țâșni din ochii ei și i se prelinse pe obraji. Trebuie să mă mărit cu Ducele de Abernathy.

Spatele lui Lewis deveni rigid. Respirația i se îndesea.

– Nu poți. Doar ești îndrăgostită de mine.

– Doamne, cât îmi doresc să nu fi fost așa! S-a întors cu fața la el și s-a lăsat cuprinsă în îmbrățișarea lui. Uitându-se în sus, la el, inima i se frânse. Tata a semnat actele de logodnă ieri. Plănuiește să anunțe logodna propriu-zisă în noaptea asta.

Fața lui Lewis fu cuprinsă de panică.

– Fugi în lume cu mine. Putem pleca acum. Nu trebuie să te măriți cu un bărbat pe care nu-l iubești. O implora cu privirea lui. Grace, nu distruge ceea ce avem. Luptă pentru iubirea noastră, pentru mine, cu ambii pumni.

Ea își mușcă buza și se uită în altă parte. Cu pieptul greu și lacrimile curgând șiroaie pe obraji, Grace strânse din pleoape. Într-adevăr, îl iubea din toată inima, dar asta nu schimba nimic. Trebuia să-și onoreze părinții. Să-și protejeze familia.

– Fir-ar să fie, te iubesc! strigă Lewis, vocea spărgându-i-se din cauza emoției.

Ea se uită din nou la el, cu inima făcută fărâmițe. Trebuia să îl facă să o urască. Să îi facă să creadă că erau sortiți eșecului de la bun început. Poate că atunci el ar fi putut pleca. Ar fi putut merge mai departe. Poate chiar ar fi găsit o altă iubire.

I se puse un nod în gât de la ideea pe care o avea, dar, totuși, îi dorea toată fericirea din lume. Merita o viață plină de iubire. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era ca el să-și petreacă zilele și nopțile jelind după relația lor.

Îndreptându-și umerii, Grace îi fixă cu privirea.

– Uneori, iubirea nu este de ajuns. Viața mea este în Anglia. A ta este în America. Eram sortiți eșecului de la bun început.

– Grace, zise el, strângând-o cu mai multă forță, doar nu vorbești serios. Vino cu mine.

– Nu pot, răspunse ea, făcând câțiva pași mai departe de el, ca să nu cadă iarăși în îmbrățișarea lui. Ridică o mână în fața ei, ca să-l oprească. Trebuie să mă întorc la bal și la viitorul meu.

El făcu un pas înspre ea.

– Te înșeli. Viața ta este alături de mine. Lasă-mă să am grijă de tine. Dă-mi voie să te prețuiesc. Să te iubesc și să îți ofer totul.

Grace scurtă distanța dintre ei și își așeză un deget pe buzele

lui.

– Nu face asta și mai greu pentru noi. Trebuie să mă lași să plec.

Fiecare moment în plus petrecut cu el o făcea să-și slăbească decizia. Dacă nu va încheia timpul petrecut cu el în curând, s-ar putea să nu se întoarcă niciodată la responsabilitățile ei, pentru că—așa s-o ajute Dumnezeu!—inima ei îi aparținea lui Lewis.

– Nu am de ales. Trebuie să onorez înțelegerea făcută de părinții mei. Este... dorința mea să fac asta.

Se întoarse cu spatele și păși în direcția cărării.

Lewis o ajunse din urmă. Prinzând-o de braț, o opri.

– Grace.

Ea își înghiți nodul din gât.

– Te rog. N-o face.

Privirea lui se umplu de durere și, fără niciun cuvânt, îi dădu drumul fetei.

Grace se grăbi să ajungă la adăpostul pe care i-l oferea casa ei. La viața pe care părinții ei o plănuiseră pentru ea. Până la finalul lunii, va fi ducesa de Abernathy, dar inima ei îi va aparține mereu lui Lewis.

CAPITOLUL 1

Londra, 1845

Un trosnet puternic umplu aerul exact în momentul în care podeaua trăsorii tremură sub pantofii lui Grace Stratton. Caleașca se zdruncina și se clătina dintr-o parte în alta, iar ea se străduia să rămână așezată. Apucă mai strâns lesa tigrului ei de companie și privi în direcția prietenei sale, Eliza. Ce Dumnezeu se întâmpla?

Caleașca se opri brusc, ceea ce o făcu pe Eliza să scoată un strigăt șocat. Fata își îndreptă spatele și se așează mai bine pe bancheta din piele și catifea, apoi își duse mâna la piept.

– Doamne, ai milă! Sunteți bine, Alteță? Îi spusese fetei de o grămadă de ori să nu i se mai adreseze într-o manieră așa formală. De fiecare dată când Grace protesta, Eliza îi întorcea vorba și spunea că fiica unui baron nu trebuia să i se adreseze unei ducese pe numele ei de botez. Nu conta că deveniseră prietene. Grace îi zâmbi Elizei cu nesiguranță.

– Sunt bine, mulțumesc.

– Și Jasmine? Eliza se uită la felina cu dungi negre și portocalii, ghemuită lângă Grace.

– Și ea este bine. Puțin speriată, doar. Grace mângâie spatele puiului.

– Și tu? Eliza împinse o șuviță rebelă de păr de pe frunte.

– Sunt nevătămată.

Ușița trăsुरii se deschise brusc, făcând-o pe Eliza să scotă încă un țipăt scurt și pe Grace să tresară puțin ca reacție la neașteptata intruziune. Lăsându-se pe spate, dădu din cap în direcția vizitiului.

– Nu ne lăsa așa, să așteptăm.

Vizitiul își odihni mâinile pe abdomen și dădu din cap cu seriozitate.

– Mă tem că am luat o groapă destul de adâncă și, prin urmare, am rupt un ax. Grace i-o încredință pe Jasmine Elizei.

– Vrei tu să... ?

– Desigur. Eliza acceptă felina și zâmbi afectată, apoi o așeză pe aceasta în poala sa.

– Voi arunca o privire, să văd ce pagube sunt.

Vizitiul o ajută pe Grace să coboare, apoi o conduse în spatele vehiculului. Grace rămase acolo, inspectând stricăciunile. Soarele de la miez de zi îi încălzea fața și umerii goi, în timp ce o briză călduță suflă printre straturile fustei sale și pe lângă glezne. Oricât de minunată ar fi fost ziua, împrejurimile calme în care se afla nu reușeau să o calmeze deloc. Cu cât examina mai mult lemnul plesnit, cu atât mai mult îi gonia inima și mintea.

Își masă tâmplele pentru un moment, înainte de a se întoarce la vizitiu.

– Ce putem face în legătură cu asta? întrebă ea, apoi se rugă ca el să aibă o soluție bună. Una care să nu o rețină și mai mult timp.

– Alteță, mi-e teamă că trebuie să trimitem vorbă după meșter.

Un ax nu este așa ușor de reparat.

Ea își trecu privirea încă o dată peste crăpătura din lemn. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să întârzie în călătoriile sale, dar, aparent, acest lucru nu putea fi evitat. Închise ochii și oftă. Dă Doamne să ajungă în Scoția la timp pentru botezul micuței Evangeline! Atâta timp cât acest lucru îi va reuși, totul va fi bine.

Grace își îndreptă atenția înspre vizitiu.

– Ce sugerezi?

– Există un han cam la o jumătate de milă de aici. Permiteți-mi să desham caii și să vă conduc acolo, ca să puteți aștepta în timp ce eu aranjez ca reparația să aibă loc.

Grace aprobă.

– Cât timp crezi că va dura până când se va repara trăsura mea?

– Îmi cer scuze, Alteță, dar nu știu. Dacă există vreun meșter priceput în zonă și dacă nu este ocupat, putem pleca mâine. În caz contrar... îmi cer scuze, dar nu există nicio cale de a prezice cât timp veți fi întârziată.

Ea își atinse cocul, apoi își netezi fustele șifonate. Plecase din Londra cu trei zile înainte pentru a ajunge pe moșia nepotului său, ducele de Goldstone. El și soția sa, care era și o prietenă dragă de-a ei, Amelia, își botezau fetița, pe Evangeline, într-o săptămână. Grace urma să fie nașa celei mici și nimic nu o va opri din a ajunge la destinație—cu atât mai puțin un ax rupt.

Grace își îndreptă umerii și se pregăti să preia controlul situației.

– Cum doriți. Vizitiul făcu o plecăciune și apoi se îndreptă către partea din spate a trăsurii, unde așteptau doi însoțitori.

Grace se uită în direcția drumului pe care urma să-l parcurgă și îi făcu semn unuia dintre însoțitori să se apropie. Îi zâmbi cu căldură când acesta ajunse lângă ea.

– Alteță. Bărbatul descălecă și apoi făcu o plecăciune.

– Aș dori să ajungi la han înaintea mea. Când ajungi acolo, aș vrea să te interesezi dacă se află pe acolo vreun meșter de-al locului care se pricepe la trăsurii. Dacă-l găsești, adu-l de îndată. Spune-i că te-a trimis ducesa de Abernathy. Asta ar trebui să-l convingă.

– Plec de îndată, Alteță. Călărețul se plecă în fața ei încă o dată înainte să se întoarcă la calul său și să plece în galop pe drumul care duce la han.

Întorcându-se la ușa caleștii, Grace aruncă o privire înăuntru.

– Eliza?

Fata se uită la Grace, dar continuă să o mângâie pe Jasmine.

– Da, Alteță.

– Trăsura are nevoie de reparații. Tu vei rămâne aici ca să ai grijă de Jasmine. Îți las și câțiva însoțitori.

Eliza aprobă.

– Unde vă duceți?

Grace se sprijini de ușița trăsurii.

– Voi merge călare până la han. De îndată ce fac aranjamentele necesare, mă întorc. Grace nu putea fi sigură că totul va merge în favoarea ei, dar, cu toate acestea, se va întoarce sau va trimite

pe cineva după Eliza, Jasmine și cufărul ei.

– Prea bine, răspunse Eliza.

Jasmine își ridică botul și căscă, arătându-și dinții impresionant de mari înainte să se sprijine din nou pe Eliza.

Grace se întoarse cu spatele la trăsură și oftă, trăgând cu ochii la cerul senin și albastru. Cel puțin era o zi plăcută pentru călărie —niciun nor la orizont și o briză plăcută care să o liniștească. Ce păcat că nu se putea schimba în hainele de călărie! Nu exista nicio manieră elegantă pentru a călări cu atâtea fuste pe ea. Cu toate acestea, se va descurca ea cumva.

Vizitiul a dat roată caleștii cu unul dintre armăsarii ei, oprindu-l lângă ea.

– Dați-mi voie să vă ajut să încălecați, Alteță.

Femeia dădu din cap aprobator, își adună fustele într-o mână, apoi își așază piciorul încălțat în mâna vizitiului și apucă șaua—ceva ce nu ar fi avut la dispoziție dacă ar fi luat cu ea caii de trăsură. Odată așezată, Grace se strădui din răspuțeri să-și așeze fustele peste picioarele sale, dorindu-și ca în tot acest timp să fi purtat cizme.

Vizitiul îi aruncă o privire plină de remușcare.

– Îmi cer scuze că nu avem o șa de damă, Alteță. Nu doriți mai bine să rămâneți aici și să fac eu toate aranjamentele?

– Prostii. Sunt mai mult decât capabilă să călăresc așa. Cât despre aranjamente, aș dori să le fac eu. Apucă hățurile în ambele mâini și își ridică bărbia. Să ne grăbim!

– Cum doriți. Vizitiul încălecă un armăsar asemănător celui

pe care stătea Grace, apoi, împreună cu cei trei călăreți care erau de-o parte și de alta a ducesei, o luă înainte, îndemnându-și calul să meargă la trap.

Grace înghiți în sec, protestând că trebuiau să călărească ala încet. Ar fi vrut să zboare ca vântul și ca gândul, să galopeze cu toată viteza înainte. Dar, ce păcat! Nu credea că un ritm mai rapid le-ar fi făcut prea mult bine pe termen lung. Tot va trebui să aștepte până când trăsura ei va fi reparată, în ciuda vitezei cu care ar ajunge la han.

Resemnată, Grace se relaxă în șa și îndrăzni să se bucure de drum. Ciripitul păsărilor plutea în aer și ea privea copacii aliniați de-a lungul drumului, în speranța că va putea vedea o pasăre cântătoare. Fu răsplătită la scurt timp după aceea, pentru că un graur țâșni dintr-un copac în următorul, penele lui negricioase strălucind de nuanțe de verde-violet când întâlneau razele soarelui.

Grace zâmbi, gândindu-se cât de minunat ar fi dacă și ea ar putea zbura. Întârzierea sa nu ar mai exista, pentru că ar putea pleca în zbor către Scoția, și fără îndoială că ar ajunge acolo mai repede decât ar fi putut-o face cu o trăsură. Însă înlătură acest gând din mintea ei.

Starea de reverie nu o ajuta cu nimic. Ceea ce îi trebuia erau soluții reale. Își îndreptă din nou atenția la drumul din fața ei. Dacă trăsura sa nu putea fi reparată imediat, ar închiria una. Iar dacă această soluție nu era nici ea posibilă... ar rezerva câteva locuri la diligență.

Nimic nu o va împiedica din a ajunge în Scoția, la timp pentru botezul nepoatei sale. La urma urmei, era ducesă. Oamenii s-ar fi dat peste cap să îi ofere ajutor. Grace respiră ușurată. Totul va fi bine.

Nu după mult timp, o clădire cu două etaje apăru la orizont, cu balcoane de jur împrejurul exteriorului său din piatră. O potecă în formă de semicerc, de-a lungul căreia fuseseră plantate tufișuri cu flori, făcea alee prin iarba deasă din fața clădirii, iar câțiva servitori ageri se agitau de colo-colo.

Grace începea să simtă dorința arzătoare de a-și îndemna calul să meargă la galop. Erau foarte aproape de han și anticiparea aproape că o enerva. Luptând cu dorința de a țâșni înspre destinația sa, Grace își pictă un zâmbet satisfăcut pe față și continuă să-l urmeze pe vizitiu.

Miji ochii pentru a citi mai bine semnul care atârna deasupra ușii de lemn. Hanul George. Era ziua ei norocoasă, pentru că hanul îi era familiar. Nu stătuse aici niciodată, însă auzise pe multe dintre cunoștințele ei vorbind despre acel loc. Hanul George era respectabil, frecventat în mare parte de mica nobilime. Cu siguranță că toate nevoile ei vor fi satisfăcute.

Un băiat de la grajduri fugi înspre alee atunci când Grace se apropie destul de mult, apoi se opri cu mâinile în sân ca să o aștepte. Trase de hățuri ca să-și oprească armăsarul și îi zâmbi flăcăului înainte să arunce o privire înspre vizitiu.

Acesta descălecă, se apropie de Grace și o ajută și pe ea să coboare. Femeia se opri câteva momente ca să-și ajusteze fustele,

înainte să vorbească.

– Mulțumesc. Voi bea puțin ceai cât așteptăm răspunsurile. În momentul în care primești vreo știre, aș vrea să știi.

– Desigur, Alteță. Vizitiul făcu o plecăciune.

Grace pescui un șiling din punguța pe care o ținea cu ea și se întoarse cu fața la flăcău.

– Ai grijă ca armăsarii mei să fie îngrijiți. Au nevoie de apă și hrană imediat.

Băiatul afișă un zâmbet larg când se întinse după moneda din mâna femeii.

– O să-i și țesal.

– Foarte bine. Grace aprobă dintr-o mișcare a capului, apoi porni înspre intrarea hanului. Și-a dus mâna la ochi, ca să-și protejeze fața de soarele arzător al după-amiezii și a pășit puțin câte puțin până în dreptul ușii. Dată fiind ora târzie, mai bine ar rezerva o cameră și ar trimite pe cineva după Eliza. Chiar dacă găsea pe cineva disponibil să-i repare trăsura, nu ar fi putut s-o facă înainte de căderea nopții.

Grace intră în clădire cu un oftat. Atâta timp cât își relua drumul până la ivirea zorilor, putea să recupereze orele pierdute și putea ajunge la timp. Pentru moment, trebuia să facă rost de o cameră și să facă aranjamentele necesare pentru ca Eliza și Jasmine să fie aduse aici.

După ce rezervă o cameră, Grace se îndreptă înspre camera de zi pentru ceai și o masă ușoară. Își va trimite oamenii după bagaje de îndată ce va putea. Vina o rodea ușor în timp ce sorbea

din ceașca ei de porțelan și lua mușcăături mici din brânză și din prăjituri. Era sigură că Eliza și-ar dori să bea ceva calduț. Ar fi trebuit să o ia cu ea, nu să o lase în urmă, în caleașcă.

Trecu mai bine de o oră și Grace încă aștepta vești. Niciunul din oamenii ei nu apărură. Chiar când credea că grijile o vor cuprinde, își roti privirile prin camera de zi și răbdarea ei fu răsplătită de apariția vizitiului, care veni în dreptul mesei la care stătea ea.

– Alteță.

Femeia înghiți bucățica de brânză pe care o tot mestecase, apoi îi offeri omului un zâmbet. Gura lui era înțepenită într-o expresie fermă. Privi în jos înainte să se uite în ochii ei. Grace se pregăti pentru a primi vești neplăcute.

– Am dreptate să cred că nu-mi vei da vești bune?

Vizitiul dădu din cap aprobator.

– Îmi pare rău, Alteță, dar nu există niciun meșter în imediata apropiere. Putem găsi unul în orașul învecinat. Totuși, nu va putea sosi până poimâine.

Grace oftă scurt.

– Dar putem închiria o trăsură?

– Nu mai este niciuna disponibilă. Vizitiul își lăsă umerii în jos. Se pare că singura opțiune este să așteptăm ca a dumneavoastră să se repare. Îmi permiteți să trimit vorbă după un meșter?

Grace își îndreptă spatele cu hotărâre.

– Nu. Vom lua diligența. Du-te și află la ce oră sosește. Dacă

tot te ocupi de asta, te rog să trimiți și după Eliza și Jasmine și aranjează să fie trimise aici cuterile noastre.

Ochii vizitiului se holbau la ea neînțelegători. Liniile de pe fața lui trădau șocul.

– Nu se poate. Nu ar fi potrivit. Chiar dacă...

– Prostii. Pot și o voi face. Acum, du-te și fă ce te-am rugat. Grace îl alungă cu un semn al mâinii. Nu dăduse niciodată doi bani pe bunăcuviință și nu va începe să o facă tocmai acum. Nimic nu o va împiedica să-și îndeplinească promisiunea făcută nepotului ei și Ameliei. Cu siguranță, nu un ax plesnit de la trăsură. Putea fi mai dură de atât.

Târșâitul unui scaun îi atrase atenția și Grace își ridică privirea. Înghețată. Nu-i venea să creadă. Un *gentleman*—și nu orice *gentleman*, ci Lewis Duffield, chiar bărbatul de care se îndrăgostise pe vremea când era tânără—își trase un scaun lângă masa ei și luă loc.

– Vizitiul tău are dreptate, zise el cu o voce calmă.

Inima lui Grace o luă la galop, iar aerul părea să nu-i mai intre în plămâni. Nu era pregătită să îl întâlnească. Nu încă. Desigur, știa că unchiul Ameliei va lua parte la botez, însă bănuise că va naviga peste ocean, oprindu-se direct în Scoția. Că va avea zile întregi în care să se pregătească înainte de întâlnirea cu el. Ce Dumnezeu făcea aici, în Anglia?

Grace își adună puterile și zâmbi.

– Ești ultima persoană pe care mă așteptam să o întâlnesc aici.

– A trecut ceva vreme de când ne-am văzut ultima dată. Lewis

îi zâmbi și el.

– Amelia mi-a spus că vei fi în Scoția. Grace își împinse o suviță de păr de pe obrazul său deodată fierbinte. Ce faci în Anglia?

– Am avut niște afaceri la Londra. S-a relaxat pe spătarul scaunului, iar ochii ei au rămas fixați pe Grace. Sunt în drum către Amelia chiar acum. Am oprit doar să iau masa.

Era supărată pentru că se gândea că el ar putea să o ajute? Se prea poate; cu toate acestea, zâmbi.

– Atunci, intenționezi să-ți continui drumul în seara aceasta? El își netezi vesta.

– Desigur. Iar tu vei veni împreună cu mine.

Inima lui Grace începu să bată mai tare iar vechile sentimente începură să iasă din nou la suprafață. Când îl văzuse pe Lewis ultima dată, sperase ca vechea lor relație să reînceapă. Totuși, nu a fost să fie. Iar ea începuse să se întrebe dacă el ținuse vreodată la ea cu adevărat. Putea inima ei să suporte să fie în vecinătatea lui când abia suporta ceaiul de după-amiază împreună cu el?

De ce pierdea timpul gândindu-se la sentimentele sale? Primea ceea ce-și dorea—o metodă de a ajunge la Amelia.

Oftă ușor, dorindu-și să se relaxeze. Nu-și putea permite să fie pretențioasă, iar restul opțiunilor sale ar fi întârziat-o pentru Dumnezeu știe cât. El avea o trăsură care mergea în aceeași direcție ca ea. Chiar dacă avea să călătorească împreună cu el sau nu, trebuia să petreacă timp în compania lui odată ce ajungeau în Scoția. În plus, erau amândoi adulți responsabili.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.